

Jubileum 187

Co znamená číslo 187? Je to počet kapitol v pěti knihách Mojžíšových. Co to znamenalo v praxi? Víc než 187 krát jsme se sešli na faře nad rozjímáním kapitol Starého zákona. Za tu dobu je čas na malé ohlédnutí.

Na podzim roku 2004 se začala scházet nová skupina, kterou nyní známe jako „Biblickou hodinu“. Tento důležitý impuls přináší Pater Pavel Filka. Po možnostech výběru, byl zvolen Starý zákon, jako hlavní téma. Po odchodu Patera Pavla Biblická nekončí. Společenství, které se vytvořilo kolem písma, má zájem o rozjímání, debatu i přemýšlení o událostech, které jsou nám časově vzdálené, ale mnohdy stále aktuální a poučné. Doba plynula a Biblická hodina našla svoji formu: modlitba, čtení příslušné kapitoly, sdílení, otázky i komentáře a také osobní rozhovory.

V roce svatého Pavla jsme nezapomněli ani na náhled na knihy tohoto apoštola národů. K výjimečným hodinám patří také chvíle před Vánoce a Velikonocemi. Protože téměř dodržujeme školní rok, nezapomínáme na prázdniny ani školní výlety. Na výletu jsme byli už dvakrát, poprvé jsme navštívili synagogu ve Kdyni a potom židovský hřbitov. Další výlet nás zavedl do Meclova na návštěvu místních obyvatel fary a pak jsme ukončili sezonu na farní zahradě při grilování. Jednou jsme spolu vyrazili na třídenní rekolekce do Starého Sedliště.

Nyní začínáme se čtením knihy Jozue. Pokud vás zaujala náplň, jste srdečně zváni do farního sálu ve středu od 18:10!

(V době duchovní obnovy 31.3. - 19.5. v Mrákově bude Biblická hodina přeložena na jiný čas nebo pozastavena. Bližší informace najdete ve Farních listech.)

Děkuji za trpělivost a vaše zkušenosti, jsou pro mne velkou pomocí. Jaromír Típpl

Společenství

„Opět vám pravím, shodnou-li se dva z vás na zemi v prosbě o jakoukoli věc, můj nebeský Otec jim to učiní. Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jméno mé, tam jsem já uprostřed nich.“
Mt 18,19-20

V minulých farních listech jsme si mohli přečíst o pozvání na modlitební setkání. Je dobře, že v naší farnosti vedle biblické hodiny vzniklo malé modlitební společenství, které je otevřené pro všechny a těší nás každý nově přichozí.

Společenství (lat. *communio* společenství, vzájemné přijímání) však nevzniká způsobem, že by si například Honza Skládal jednoduše řekl: „Tak příští měsíc zorganizuji skupinku, sejdeme se na faře a budeme se modlit k Pánu. Přijdeš ty a ty a ty...“ nebo tak nějak podobně. Zrod a vytváření společenství není pouze věcí lidského plánování, je třeba dát prostor Boží režii, Božímu vedení a respektovat přirozené sblížování lidí. Pak se vytvoří prostředí úplné otevřenosti, srdečnosti, důvěry a hluboké empatie.

V našem společenství jako skupince věřících, kteří se schází, aby se upevňovali ve víře, aby naslouchali Božímu slovu, navzájem si sdíleli své radosti a starosti a předkládali je ve společné modlitbě Bohu, jsme lidé různých profesí, zájmů a povah, různého věku, pohlaví a stavu, z různých končin i třeba různé duchovní úrovně. To ale nebrání našemu setkávání.

To co nás sjednocuje, je Bůh sám. Kdybychom se sami vybírali, je možné, že bychom se tak nesešli. A dnes snad chápeme, proč nás Bůh dal dohromady: potřeboval naše různá obdarování, abychom si vzájemně mohli být užiteční.

V dokumentu o laicích (*Christifideles laici*) napsal Jan Pavel II, že pro oživení farních obcí je třeba podporovat živá společenství, ve kterých si „*věřící mohou vzájemně zvěstovat Boží slovo a uskutečňovat je ve službě lásky*“. Takové farnosti jsou „*pravou konkretizací církevního společenství a centrem evangelizace*“. Setkávání křesťanů ve společenství není tedy nějaká zájmová činnost či čajový dýchánek (i když čaj a buchty jsou výborné), ale místo pro setkání s Bohem, který sám je společenstvím Otce, Syna a Ducha svatého.

Ve společenství se uskutečňuje poslání křesťana - žít a hlásat Boží království. To se děje ve vzájemné službě, ve sdílení radostí i starostí, v odpouštění a ve společné modlitbě - modlitbě chval a díkyvdání, modlitbě prosebné i přímluvné.

Plodem společenství je radost z Hospodina. Ta se projevuje především radostnou službou, nejen v rámci společenství.

Je otázkou zda si křesťan může vystačit sám.

Křesťan žije z pravdy Božího slova. Toto slovo vložil Bůh do úst lidí, aby bylo dále rozšiřováno. Když je člověk tím slovem zasažen, poví o tom druhému. Bůh si přeje, abychom hledali živé slovo Boží a nacházeli je skrze lidská